

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **R. T.**, nar. X, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková
1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**)

zastoupený: Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., Poděbradská
173/5, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15. 3. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2026, č. j.
OAM-162/DS-D03-D06-2026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2026, č. j. OAM-162/DS-D03-D06-2026 rozhodl žalovaný o předání žalobce do příslušného státu v řízení, jež bylo zahájeno z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a dle čl. 26 odst. 1 Nařízení tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 20 odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Chorvatská republika. Současně žalovaný uvedl, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu a podle § 25 písm. i) téhož zákona z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. Žalobce na úvod žaloby ze dne 15. 3. 2026 sdělil, že byl zajištěn v zajišťovacím zařízení Balková postupem dle zákona č. 273/2008 Sb., o policii ČR a následně byl rozhodnutím ze dne 10. 2. 2026 zajištěn za účelem předání podle § 129 odst. 1 ve spoj. s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný popsal okolnosti a důvody, pro něž odmítl převzít rozhodnutí o předání, s tím, že tyto spočívaly v absenci překladu či přetlumočení obsahu rozhodnutí, ačkoli je požadoval. Když se následně dozvěděl, že právní moci rozhodnutí v souladu se správním řádem nabývá účinnosti i v případě, že si rozhodnutí nepřevzal, požádal prostřednictvím svého právníka místní pracovníky Odboru azylové a migrační politiky, zda by mu nemohlo být rozhodnutí vydáno, avšak to bylo odmítnuto. Ani v době podání žaloby nebyl žalobci umožněn přístup k napadenému rozhodnutí a tento postup žalobce považuje za vysoce nestandardní a nezákonný a má za to, že již toto by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce se dále věnoval vylicení důvodů, jež ho vedly k podání žádosti o azyl s tím, že tyto spočívaly v tom, že Ruskou federaci, jejímž je státním příslušníkem, opustil několik dní po začátku invaze ruských vojsk na Ukrajinu a následně požádal o vstup do Sibiřského praporu Mezinárodní legie OS Ukrajiny. V té souvislosti prošel výcvikem, prověrkami a vojenskou přípravou, avšak následně z důvodů vycházejících z tehdejší náborové strategie armády nebylo vyhověno jeho žádosti o vstup do služeb Obranných sil Ukrajiny a kontrakt nebyl podepsán. Následně proto odcestoval do Turecka a Gruzie, kde se dozvěděl, že se po něm ruské bezpečnostní služby shání a byl proto opakovaně vyslýchán jeho bratr. S ohledem na to, že byl informován o tom, že může být hledán i v okolních republikách, rozhodl se Gruzii opustit, dostal se do Bosny a Hercegoviny a následně do Chorvatska, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany a vylicil problémy tento krok provázející.
4. Žalobce dále podrobně popsal průběh azylového řízení, popsal své výhrady k němu s tím, že tyto spočívají především v tom, že s ním byl proveden jeden pohovor a následně nebyl o žádném postupu v řízení informován, nebylo vydáno rozhodnutí. Vyjádřil se i k situaci Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

azylového řízení v Chorvatsku z pohledu evropských států. Dále popsal špatné podmínky panující v přijímacím centru Porin, v němž byl umístěn, a věnoval se vyličení skutečností týkajících se azylového systému v Chorvatsku svědčících dle něj o existenci systémových nedostatků s tím, že z těchto důvodů není možné jeho předání provést.

5. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 3. 2026 žalovaný shrnul dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že tvrzení žalovaného o porušení jeho procesních práv, zejména nedostatečné přetlumočení rozhodnutí a nemožnost seznámit se s jeho obsahem považuje za zjevně účelová a neodpovídající průběhu správního řízení. Při předání rozhodnutí byl žalobci zajištěn tlumočník, aby jako obvykle zajistil tlumočení obsahu rozhodnutí v plném rozsahu tak, aby porozuměl jeho obsahu i právním důsledkům. K nedokončení tlumočení došlo výhradně v důsledku jednání žalobce, který po sdělení informace o určení Chorvatské republiky jako příslušného státu další tlumočení odmítl a vědomě tak znemožnil dokončení úkonu, jehož nedostatečnost nyní namítá. Dle ustálené judikatury platí, že účastník řízení nemůže těžit z procesní situace, již sám vyvolal, nebo k níž svým jednáním přispěl, a tento princip dopadá i na projednávanou věc. Judikatura současně zdůrazňuje, že právo na tlumočníka je právem, jež má účastník k dispozici, nikoli povinností, již by správní orgán mohl vynucovat proti jeho vůli. Pokud tedy žalobce další tlumočení odmítl, nelze z toho dovozovat porušení jeho práv. Žalobce rozhodnutí při jeho předání odmítl převzít, následně mu bylo sděleno, že mu bude vydáno na základě jeho žádosti a nelze tedy dovozovat jakékoli pochybení na straně žalovaného. Pokud právní zástupce žalobce tvrdí, že rozhodnutí nebylo doručeno ani přes opakované žádosti, pak je třeba uvést, že žádná taková žádost není součástí správního spisu a tvrzení žalobce je proto zcela nepodložené a účelové.
7. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí a k námitce systémových nedostatků azylového systému v Chorvatské republice žalovaný uvedl, že řízení o předání bylo zahájeno z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona o azylu, a v rámci řízení bylo zjištěno, že jsou splněny podmínky čl. 20 odst. 5 dublinského nařízení, přičemž Chorvatská republika byla určena jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět, bylo rozhodnuto o přemístění žalobce do Chorvatské republiky jakožto příslušného členského státu dle čl. 20 odst. 5 dublinského nařízení neboť žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu právě v tomto státě. Rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a odpovídá právním předpisům. Chorvatská republika svoji odpovědnost výslovně akceptovala, čímž byly splněny podmínky pro postup dle čl. 24 a 26 dublinského nařízení. Dle ustálené judikatury Soudního dvora EU je odchýlení od principu přemístění možné pouze tehdy, existují-li závažné a prokazatelné systémové nedostatky v azylovém řízení a podmínkách přijetí, jež zakládají reálné riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což však neodpovídá situaci v Chorvatské republice. Žalobcova tvrzení o tom, že azylový systém v Chorvatské republice vykazuje systémové nedostatky jsou obecná, nepodložená a neodpovídají aktuálním dostupným informacím. Žalovaný vycházel z aktuálních a relevantních zdrojů informací, zejména z interní zprávy OAMP z 18. 9. 2025, jakož i z veřejně dostupných zpráv mezinárodních informací, z nichž vyplývá, že Chorvatská republika má funkční azylový systém. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odpovídající požadavkům unijního práva, žadatelé o mezinárodní ochranu mají přístup k řízení včetně práva podat žádost a být vyslechnuti, je jim poskytováno ubytování, strava, zdravotní péče i právní pomoc, existují opravné prostředky proti rozhodnutí správních orgánů, nejsou evidovány takové systémové nedostatky, jež by vedly k porušování čl. 4 Listiny základních práv EU. Žádný orgán EU ani Evropský soud pro lidská práva ani UNHCR nevydal stanovisko, jež by zakazovalo dublinské transfery do Chorvatské republiky. Odkazy žalobce na jednotlivé zprávy nevládních organizací či izolovaná soudní rozhodnutí nelze považovat za důkaz existence systémového selhání.

8. K tvrzené praxi tzv. pushbacků na chorvatských hranicích žalovaný uvedl, že tato námitka je z hlediska posuzované věci irelevantní, neboť žalobce již vstoupil na území Chorvatské republiky a podal zde žádost o mezinárodní ochrany a neprokázal, že by se stal obětí pushbacku ani že by mu takové zacházení hrozilo po návratu. Dublinský transfer se týká osoby, jež má být předána zpět do azylového systému členského státu, nikoliv osoby pokoušející se o nelegální vstup na jeho území. I kdyby byly určité excesy na vnějších hranicích Chorvatské republiky prokázány, nelze z nich bez dalšího dovozovat existenci systémových nedostatků azylového řízení jako takového.
9. Jde-li o tvrzení žalobce o podmínkách v Chorvatsku, jež se mají vztahovat přímo k jeho osobě v souvislosti s nevyhovujícími podmínkami v přijímacím řízení, žalovaný uvedl, že zde měl žalobce zajištěno ubytování, stravu, základní materiální podmínky, měl možnost volného pohybu, nebyl omezen na osobní svobodě a byl mu zajištěn tlumočník. Případné nedostatky v kvalitě ubytování a poskytování stravy či jednotlivé konfliktní situace samy o sobě nepředstavují porušení čl. 4 Listiny. Aby bylo možné konstatovat překážku přemístění, musely by uvedené nedostatky dosahovat intenzity nelidského či ponižujícího zacházení, což žalobce neprokázal a nedoložil žádnými důkazy. K námitkám týkajícím se hygienických podmínek a přeplněnosti zařízení žalovaný uvedl, že tyto mohou představovat nežádoucí standard ubytování, nikoli však systémové selhání azylového systému.
10. K námitce žalobce týkající se nedostatečného průběhu azylového řízení v Chorvatsku, konkrétně toho, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla řádně posouzena, neboť s ním byl proveden pouze jeden pohovor, a následně obdržel pouze potvrzení o možnosti zaměstnání, žalovaný uvedl, že samotná délka řízení či jeho tempo nemohou být bez dalšího považovány za systémový nedostatek. Žalobce měl po celou dobu přístup k azylovému systému. Chorvatskou republiku opustil z vlastní vůle, čímž sám přerušil kontinuitu řízení o své žádosti a případnou nečinnost orgánů proto nelze přičítat výlučně chorvatské straně. Unijní právo zároveň připouští prodloužení lhůt pro rozhodnutí v azylových věcech. Pokud žalobce odkazuje na jednotlivá rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a zahraničních soudů či zprávy nevládních organizací, pak uvedené se týká individuálních případů a nelze z nich dovozovat obecnou nepřipustnost předávání do Chorvatska, když situace popisovaná v těchto případech není totožná se situací žalobce. Žalovaný zdůraznil, že pro závěr o nepřipustnosti předání je třeba existence obecného a systematického selhání, nikoli jednotlivých excesů či problémů. Zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy EU představuje základní pilíř dublinského systému a členské státy jsou povinny vycházet z předpokladu, že ostatní členské státy dodržují základní práva a odchýlit se od tohoto principu mohou pouze ve výjimečných a řádně prokázaných případech, což však

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v projednávané věci nenastalo. S ohledem na uvedené považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a opřené o dostatečně zjištěný skutkový stav a navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Ve věci bylo s ohledem na stanovisko žalobce nařízeno ústní jednání, při němž žalobce zopakoval svoji žalobní argumentaci a zdůraznil, že při sepisu žaloby byl argumentačně limitován absencí rozhodnutí, jež bylo jejím předmětem.
12. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 9. 2. 2026 kontrolován hlídkou OPKE Ústí nad Labem na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal poté, co mu byl orgány BPOL SRN odepřen vstup na území Německa. Žalobce hlídce ke kontrole předložil biometrický cestovní doklad Ruské federace, přičemž nedisponoval žádným povolením k pobytu, jež by jej opravňovalo pobývat na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl žalobce téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a následnou lustrací v informačním systému Policie ČR bylo zjištěno, že není držitelem platného oprávnění k pobytu, jež by ho opravňovalo k pobytu na území ČR a byla zjištěna jeho evidence v systému EUODAC (Chorvatsko). Žalobce uvedl, že se do Ruské federace nehodlá vrátit, neboť je tam veden jako hledaná osoba z důvodu, že bojoval v ozbrojených silách Ukrajiny, kam přicestoval v roce 2024 poté, kdy cestoval z Gruzie do Moldavska a poté na Ukrajinu. Poté cestoval z Bosny a Hercegoviny do Chorvatska, odkud jel na výlet do Drážďan, ale byl zadržen. O povolení k pobytu ani vízum v Evropě nikdy nežádal, v ČR je poprvé. Není mu známo, v jaké fázi se nachází jeho azylové řízení v Chorvatsku. V Chorvatsku bydlí v táboře Červeného kříže, kde má vlastní pokoj. Nemá žádné rodinné ani jiné vazby v Rusku ani v EU, za to, že je v ozbrojených silách Ukrajiny, je v Rusku hledaný a hrozí mu minimálně doživotí. Žalobce byl následně dne 10. 2. 2026 rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství Ústeckého kraje zajištěn dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 2. 2026 bylo zahájeno řízení o předání žalobce do příslušného členského státu podle Dublinského nařízení, neboť bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice.
15. Žalovaný si jako podklad pro rozhodnutí obstaral Informaci OAMP Chorvatsko z 18. 9. 2025 Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Vyplývá z ní, že přijímací středisko Porin, (v němž byl žalobce ubytován) bylo v r. 2019 rekonstruováno, což výrazně zlepšilo podmínky pro pobyt, přičemž v roce 2024 se neobjevovaly problémy spojené s přeplněností zařízení, ubytovaní žadatelé o mezinárodní ochranu mají možnost volně vycházet ze středisek, kde je umožněno praktikování náboženství vč. dietetických omezení, při zajišťování volnočasových a vzdělávacích aktivit vláda spolupracuje s nevládními organizacemi. Ubytovaným je poskytována hmotná a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

finanční pomoc formou ubytování, bezplatné stravy a ošacení, příspěvek na veřejnou dopravu a finanční pomoc ve výši 20 EUR měsíčně, mají nárok na přístup na pracovní trh, mohou vykonávat dobrovolné činnosti v přijímacích střediscích, mají přístup ke zdravotní péči vč. psychologických konzultací a psychiatrických vyšetření.

16. Žalobce odmítl dne 13. 2. 2025 podepsat výzvu k pohovoru a předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci předání podle Dublinského nařízení, v němž byl stanoven datum pohovoru a seznámení s písemnostmi. Tyto byly vyhotoveny v českém a ruském jazyce, přičemž žalobce jejich převzetí bez přítomnosti tlumočníka odmítl podepsat. Pohovor byl se žalobcem proveden, přičemž tento sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal v Chorvatsku, kam přicestoval v únoru 2025, o azylovém řízení nemá žádné informace. Zařízení opustil, neboť tam byly špatné životní podmínky, nedostával k jídlu pití, nebylo povoleno přinášet si tam vlastní nápoje. Chtěl jet do Německa, ale když už je v ČR, chtěl by zůstat zde a požádat o azyl. V Rusku má syna, jemuž je 19 let. Žalobce dále uvedl, že má vrozenou srdeční vadu, dostává léky. Do Chorvatska se nechce vrátit, v tamních podmínkách se nedá žít, s jeho žádostí o mezinárodní ochranu nic nedělají. Chovali se k němu špatně, jednou byl napaden ochrannou službou, na pokojích je vlhko, štěnice a šváby, chovají se velice špatně k občanům Ruské federace. Přestože je ukrajinské národnosti a ve válce bojoval na straně Ukrajiny, byl umístěn do jedné skupiny s občany Ruska, kteří bojovali proti Ukrajině, jsou tam pravděpodobně i agenti ruských speciálních služeb, přičemž on byl nucen se s nimi stravovat v jedné jídelně společně. Chorvatská republika přijala dne 24. 2. 2026 svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, žalovaný podepsal předvolání k jeho převzetí, avšak následně odmítl podepsat protokol o jeho převzetí s ohledem na to, že rozhodnutí bylo vyhotoveny v českém jazyce, a to přesto, že mu byl pro řízení ustanoveným a osobně přítomným tlumočníkem vysvětlen jeho obsah v ruském jazyce. Současně odmítl být přemístěn do Chorvatské republiky. Žalobce odmítl podepsat i protokol o předání rozhodnutí, v němž byl vyrozuměn o tom, že toto nabývá právní moci dnem doručení. Správní spis neobsahuje žádnou žádost či zmínku o tom, že by žalobce či jeho právní zástupce požádali o předání žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Žalobce k žalobě připojil svoji žádost ze dne 9. 3. 2026, jíž požádal žalovaného o zaslání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž je v něm konstatováno, že poprvé o zaslání rozhodnutí žádal dne 2. 3. 2026. Tuto žádost však ani při ústním jednání nepředložil.
18. Dle ust. § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu „*Řízení o předání do příslušného státu podle § 2 odst. 1 písm. d) se zahajuje z moci úřední. Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).*“
19. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení „*Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*“
20. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení „*Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*“
21. Za výše uvedeného skutkového stavu se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je podle čl. 20 odst. 5 Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Dublinkého nařízení je Chorvatská republika s tím, že toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V souvislosti s tím, že mu nebylo předáno žalobou napadené rozhodnutí, má zato, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Dále má zato, že předání není možné provést s ohledem na to, že azylový systém v Chorvatsku vykazuje systémové nedostatky. Své přesvědčení opírá o osobní zkušenosti a dostupné informace o zacházení se žadateli o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, zároveň má zato, že samotné řízení o udělení mezinárodní ochrany nenaplněovalo princip řádného posouzení jeho žádosti.

22. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinkého systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě uvedeného tak lze tvrdit, že dublinký systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce či k věcnému posouzení žalobcovy žádosti, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce či důvody, pro něž požádal o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti. Předmětem řízení tudíž nejsou ani důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země původu (Ruská federace) a všechny námitky s tím související a týkající se žalobcem tvrzeného výcviku, prověrek a vojenské přípravy v ozbrojených složkách Ukrajiny, neboť tyto jsou s ohledem na charakter přezkoumávaného rozhodnutí nepodstatné.
23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a zabýval se otázkou, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinkého nařízení dle něhož *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*
24. Již v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, což sám potvrdil v protokolu o podání vysvětlení ze dne 9. 2. 2025. Dále tuto skutečnost potvrdilo Chorvatsko, jež ve své odpovědi ze dne 24. 2. 2025 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce na základě čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinkého nařízení. Není tedy důvod k pochybám, že v době nynějšího řízení o předání splňoval žalobce podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Chorvatské republiky dle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinkého nařízení.
25. Otázka stavu řízení o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatsku není předmětem tohoto řízení, neboť předmětem tohoto řízení je určení místní příslušnosti státu, který bude rozhodovat o podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a též o realizovatelnosti jeho předání. Poté co byla verifikována místní příslušnost Chorvatské republiky, byl správní orgán povinen dále určit, zda v uvedeném státě nedochází k systematickým nedostatkům.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Za tímto účelem si žalovaný obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Chorvatské republice, jež popisovaly mj. azylové řízení v této zemi, podmínky panující v azylových střediscích včetně toho, v němž byl žalobce umístěn, a nevyplynulo z nich ničeho, co by poukazovalo na eventuální domněnku o potencionálních systematických nedostacích. Současně soud považuje za významné poukázat na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení o předání neprokázal žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků panujících na území Chorvatské republiky.

26. K již uvedenému soud považuje za důležité dále poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018–26, z něhož zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv, a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, ale je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. Takové podklady si žalovaný obstaral.
27. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce o tom, že azylový systém v Chorvatsku vykazuje systémové nedostatky, pro něž není možné jeho předání provést. Žalovaný si v souvislosti se zjištěním jejich případné existence v rámci shromáždění podkladů rozhodnutí opatřil relevantní a ve vztahu k zařízení, v němž byl žalobce umístěn, zcela konkrétní informace, z čehož je zřejmé, že se danou otázkou zabýval v dostačeném rozsahu, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučující riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Chorvatské republice. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvoru či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zadržovaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice či nelidského či ponižujícího zacházení ze strany tamních orgánů, avšak žádné nezjistil, přičemž z uvedených podkladů rozhodnutí skutečně nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Chorvatsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Chorvatské republice ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících žalobci v případě jeho předání do Chorvatské republiky. Současně soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalovaného, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Nad to soud připomíná, že ačkoliv zmíněná Informace OAMP je považována jako jeden podklad, informace v ní obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad způsobilý podat dostatečně konkrétní a vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Chorvatské republice. Soud po provedení přezkumu neshledal důvody pro to domnívat se, že by v rozporu s uvedeným skutečně v této zemi docházelo k systematickým nedostatkům, a proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.

28. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se k v žalobě uvedeným výhradám žalobce k podmínkám v přijímacím středisku, jež mají dle žalobce dokládat existenci systémových nedostatků. Žalobcem popisované výhrady k fungování přijímacího střediska, průběhu azylového řízení vycházející z jeho zkušenosti i případů jiných osob existenci systematických nedostatků nedokládají a soud se v tomto ohledu ztotožňuje s tím, že pro závěr o nepřípustnosti předání je třeba existence obecného a systematického selhání, nikoli jednotlivé excesy či problémy, jež žalobce popsal, a které se týkaly stravování a ubytování. Z tvrzení samotného žalobce vyplývá, že měl v přijímacím středisku k dispozici samostatný pokoj, k dispozici měl pravidelně několikrát denně stravu. Tvrzené nedostatky se týkaly hygienických podmínek a zajištění pití, jež však bylo možno zakoupit a lze zároveň předpokládat, že žalobce měl k dispozici pitnou vodu či možnost připravit si např. čaj. Tyto skutečnosti, ani fakt, že byl žalobce umístěn v jednom zařízení s občany Ruské národnosti, nelze považovat za systémové nedostatky azylového systému. Soud tyto námitky neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Nelze zároveň pominout, že zatímco při pohovoru před správním orgánem žalobce uvedl, že z Chorvatska odešel, neboť byl unavený z čekání na výsledek žádosti o udělení azylu a kvůli výhradám k fungování přijímacího střediska, v rozporu s tím při prvotním výslechu provedeném policií dne 9. 2. 2026 uvedl, že měl v přijímacím středisku k dispozici vlastní pokoj a z Budapešti odcestoval předchozího dne, neboť chtěl jet do Drážďan na výlet. Ve výše zmíněné Informaci OAMP je zároveň uvedeno, že středisko, v němž žalobce pobýval, prošlo v roce 2019 rekonstrukcí, čímž došlo k výraznému zlepšení podmínek.
29. K námitce žalobce týkající se tzv. pushbacků v Chorvatsku je zřejmé, že pokud se žalobce tento jev dotkl, pak se jednalo o exces, který byl následně napraven tím, že žalobci bylo umožněno žádost o mezinárodní ochranu podat a řízení dosud nebylo skončeno, přičemž je zákonem připuštěno prodloužení lhůt pro vydání rozhodnutí v těchto věcech. Žalobce se k praxi tzv. pushbacků v Chorvatsku vyjádřil poprvé až v žalobě, přičemž samotná Informace OAMP nezahrnuje poukazy na problémy chorvatského azylového systému, jež mohly a měly být důvodem k tomu, aby jim žalovaný věnoval větší pozornost. Problém tzv. pushbacků nebyl zaznamenán v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí popisující azylovou situaci v Chorvatské republice, a za situace, kdy na něj žalobce upozornil až v žalobě, se jím žalovaný blíže z vlastní iniciativy logicky nezabýval.
30. Při posouzení této otázky je možné vyjít z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 29. 2. 2024 ve věci C-392/22, který se zabýval právě vlivem praxe tzv. pushback a zajišťování osob na hraničních přechodech v Polsku, jež je v rozporu s právem, na zásadu vzájemné důvěry v rámci společného evropského azylového systému. Obecné závěry tohoto rozsudku jsou relevantní i pro posouzení této věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. Soudní dvůr EU dospěl k závěru (bod 65), že „skutečnost, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu státního příslušníka třetí země praktikuje nucené navrácení (pushback), jakož i zajišťování těchto státních příslušníků, kteří na jeho hranicích usilují o podání této žádosti, na svých hraničních přechodech, sama o sobě nebrání přemístění uvedeného státního příslušníka do tohoto členského státu. Přemístění uvedeného státního příslušníka do uvedeného členského státu je nicméně vyloučeno, pokud existují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že mu při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění hrozí skutečné riziko jeho vystavení takové praxi, a že jej tato praxe ... může vystavit situaci silné materiální deprivace takové závažnosti, že ji lze postavit na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení zakázanému článkem 4 Listiny“. Soudní dvůr rovněž mj. zdůraznil, že členský stát, který požádal o přijetí žadatele o mezinárodní ochranu, musí před jeho přemístěním zohlednit veškeré informace, které jsou mu ze strany žadatele poskytnuty, zejména pokud jde o možnou existenci rizika, že bude při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (bod 24). *Žalobce sám ani neuvedl, že by jeho individuální situace (např. zdravotní důvody) mohla vést k reálnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení v případě jeho navrácení do Chorvatské republiky. Žalobcem zmíněné případné dílčí nedostatky nelze považovat za takového charakteru, že by vzbuzovaly obavy z uvedeného rizika (srov. závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, Jawo, podle něhož by systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek dosahovaly úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, pokud by dosahovaly obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu).*
32. *Žalobce je osobou středního věku a netrpí zdravotními problémy, je soběstačnou a samostatnou osobou, která se dokáže dobře zorientovat v cizím prostředí. V Chorvatsku má žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nárok na hmotnou a finanční pomoc (ubytování v přijímacím středisku, bezplatná strava a ošacení, příspěvek na veřejnou dopravu související s řízením a osobní finanční příspěvek ve výši 20 eur měsíčně). Po určité době mají žadatelé nárok na přístup na pracovní trh a zajištěn je též přístup ke zdravotní péči. Z uvedených skutečností nelze podle soudu dovozovat reálné nebezpečí, že by žalobce v případě svého přemístění do Chorvatska, které je podle nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čelil natolik extrémní nouzi, jež by byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická (srov. rozsudek ESLP ve věci N. H. a ostatní proti Francii, č. 28820/13, ze dne 2. července 2020), či že by mu v případě přemístění nezávisle na jeho vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace.*
33. Ani žalobcovu námitku týkající se nepředání žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal důvodnou. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce v průběhu správního řízení odmítl převzít a podepsat již předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí a výzvu k pohovoru z důvodu absence tlumočníka, a to přesto, že tyto listiny byly vyhotoveny v českém a ruském jazyce vždy v rámci jedné listiny. Následně dne 26. 2. 2026 žalobce podepsal převzetí předvolání k převzetí žalobou napadeného rozhodnutí, jež však následně odmítl převzít, odmítl podepsat protokol o jeho předání a seznámení se s jeho obsahem v ruském jazyce včetně poučení o tom, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení, což odůvodnil tím, že jeho obsah je psán v českém jazyce a odmítl být přemístěn do Chorvatské republiky. Učinil tak přesto, že obsah rozhodnutí mu byl ustanovením tlumočnickem vysvětlen v ruském jazyce. Správní spis neobsahuje žádný záznam či žádost žalobce či jeho právního zástupce o zaslání uvedeného rozhodnutí, avšak jak vyplývá z žádosti ze dne 9. 3. 2026, o zaslání rozhodnutí žalobce minimálně v tomto případě žádal, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přičemž žalobce předložil i doklad o jejím doručení žalované. Za výše popsaného skutkového stavu nemohou být skutečnosti vyvolané výlučně obstrukčním jednáním žalobce kladeny k tíži žalovanému.

34. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné, žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení Chorvatskou republiku, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů, na základě nichž učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. 5. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.